

νέος χορός δι' ὅλης δὲ τῆς ἑσπέρας δὲν ἐπλήσσεται εἰς αὐτὴν πλέον. Εἰς τὸ *Koulliōdē* ή Ἰουλία τὸν ἀνεκάλυψεν εἰς μίαν γωνίαν ιστάμενον ωχρὸν καὶ ἀκτιντόν, καὶ ἡλιθε πρὸς αὐτὸν νὰ τὸν ἐκλέξῃ δι' ἔνα γύρον. 'Ο *Ριχάρδος* ἐγέρευσε, καὶ τὴν ἄφησεν εἰς τὴν θέσιν της, εὐχαριστήσας αὐτὴν μὲ θαυμαῖαν κλίσιν τῆς κεφαλῆς, χωρὶς νὰ εἰπῇ οὐδὲ λέξιν. Μετὰ ταῦτα ἀνεγέρθησεν ἀπὸ τὸν χορὸν μετὰ τῆς μητρός του.

Τὴν ἐπαύριον, ἡμέραν κυριακήν, καθ' ἣν τὰ δικαστήρια ἐσχόλαζον, ἐτοιμάσας ἀπὸ πρωΐας τὸν ἵππον του, καὶ λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ πυροβόλον του, ἀπεκαρέτησε τὴν μητέρα του λέγων ὅτι ὑπάρχει νὰ κυνηγήσῃ. 'Η Κυρία Δυσαλλών τὸν προέτρεψε νὰ μὴν ἔκτεθῇ, μέχρις οὐδὲ οἱ Ἀράβες διωγθῶσιν ἀπὸ τὰ πέριξ τῆς πόλεως, ἀλλὰ τὴν καθησύχασε διατρυχίζομενος ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν ἀπεσύρθησαν ἥδη, ὅτι ἀλλως τε γνωρίζει τοὺς δρόμους καλῶς.

'Ιππεύσας λοιπὸν, ἔξιλλε τῆς πόλεως, καὶ ἐστράφη εὐθὺς πρὸς τὴν μεγάλην θρύσιν. Ἀλλὰ, καθὼς εἶπεν, ἔγνωρίκε τοὺς δρόμους καλῶς δι' ὃ μεθ' ἡμισέσιας ὥρας ἱππασίαν ἐγκατέλιπε τὴν δημοσίαν ὁδὸν, καὶ ἔλαβε πλαγίως ἀγνωστὸν στενωπόν, θυθιζομένην μεταξὺ ὑψηλῶν θάμνων οὔτινες τὸν ἔκρυπτον, αὐτὸν καὶ τὸν ἵππον του. Οὕτω πρόσθι ἀκόμη ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ ἀθορύβως, ἀλλὰ τέλος ἐφθάσεν εἰς μέρος ὃπου ἐπρεπεν ἀναγκαίως νὰ διέλθῃ διὰ τῆς ὁδοῦ. Ἐκεῖν ἐλέπει ὅτι οἱ Ἀράβες κατεῖχον αὐτὴν. Χωρὶς νὰ θορυβηθῇ, αἰφνίδιως κεντᾷ τὸν ἵππον του, δρυμᾷ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, καὶ πρὸν συνέλθωσιν ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν των, βίπτεται ὡς ἀστραπὴ εἰς τὴν στενωπόν τὴν ἀπέναντι τοῦ ὁδοῦ. Οἱ Ἀράβες τὸν διώκουσιν ἐξ ὅπιστο, ἀλλὰ ἔκεινος, γνωρίζων τὰς θέσεις, καὶ ἥδη κερδίσας ἐπὶ αὐτῶν τινα δρόμον, φθάνει εἰς τὸν πλάτανον, εἰς τὸ μέρος ὃπου τῷ εἶπεν ἡ Ἰουλία ἀλέπει τὸ μαστίγιον, τὸ ἀρπάζει τρέχων, καὶ ἀμέσως τρέφεται πρῶτον πρὸς δεξιά, μετὰ ταῦτα πρὸς ἀριστερά, σπώς, εὗρη διεκφυγὴν ἀπὸ τοὺς διώκοντας. Ἀλλὰ δὲν ἥτον πλέον καιρός. Οἱ Ἀράβες τὸν εἶχον φθάσει. Τότε ἀλλάζων σχέδιον, ἐστρέψεν ἀπότομῶς τὸν ἵππον του πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐφορμήσας, ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ πρώτου προσερχομένου, καὶ τὸν ἐπλήγωσε. Μετὰ ταῦτα δὲ, ἔψας τὸ πυροβόλον του κατὰ γῆς, ἔσειρε τὴν μάχαιραν ἣν ἔφερεν εἰς τὸ πλευρόν του, καὶ ἥρχισε νὰ μάχηται λυσσωδῶς, ἐπὶ τὴν ἀπονενομένη ἐλπίδι τοῦ νὰ διασχίσῃ τὸν δρόμον του διὰ τῶν ἔχθρων. Ἀλλὰ τὰ ἀδύνατα ἐπεχείρει. Μετ' οὐ πολὺ τὸν περιεκύλωσαν ὑπὲρ τοὺς πεντάκοντα, καὶ διάριθμός των τοῦτον ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν. Οἱ *Ριχάρδος* ἡγωνίσθη ἀπηλπισμένως, ἀλλὰ τέλος τὸ ξίφος του ἐθραύσθη εἰς τὰς χειράς του, καὶ ἡναγκάσθη νὰ παραδοθῇ. Ἡ ἀνδρεία του ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς Ἀράβες μέγα σέβας.

Ἄμα δὲ τὸν συνέλαβον, τὸν ἔσυρον εἰς ἀγνωστὸν καὶ ἀπρόσιτον μέρος τοῦ ὄους, καὶ ἔκει τὸν ἀφῆκαν ὑπὸ φρουρὴν ἀσφαλῆ.

Ως δὲμεινεν δ' *Ριχάρδος* μόνος μὲ τὸν πρῶτον φρουρὸν ὃστις ἐτάχθη εἰς τὴν φυλακήν του, πλησιάσας εἰς αὐτὸν,

— Θέλεις νὰ κερδίσῃς χρήματα; τῷ εἶπε.

— Θέλω, ἀπεκρίθη δὲ Ἀράβη.

— Τί θέλεις νὰ σοὶ δώσω διὰ νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ φύγω;

Οἱ Ἀράβη ἐγύμνωσε τὸ γεταγάνιόν του.

— Άν κινηθῆς μόνον, εἶπεν, ἢ ἀν ἐπαναλάβῃς αὐτὴν τὴν λέξιν, σὲ κόπτω τὴν κεφαλήν.

— Καλά· ἀλλὰ δέχεσαι νὰ πηγαίνης αὐτὴν τὴν μάστιγα εἰς τὸ Ἀλγέριον;

— Τί μὲ δίδεις;

— Χίλια φράγκα.

— Δέχομαι.

— Ηξένεις νὰ γράφης;

— Ηξένει.

— Θὰ εὕρης εἰς Ἀλγέριον τὴν οἰκίαν του Κ. Σαίν-Μαρτίνου, καὶ ἔκει θὰ ζητήσῃς τὴν ἀνεψιάν του Ιου-λίαν Βωσάν,— γράψε τὸ ὄνομα — καὶ θὰ τὴ δώσῃς εἰς χεῖράς της αὐτὸ τὸ μαστίγιον.

— Καὶ τί θὰ τὴν εἰπῶ;

— Τίποτε.

— Καὶ ἀν μ' ἐρωτήσῃ;

— Δὲν θ' ἀποκριθῆς.

— Καὶ τίς θὰ μὲ πληρώσῃ;

Οἱ *Ριχάρδος* ἐβίγαλεν ἀπὸ τὸν δάκτυλόν του χρυσοῦν δακτυλίδιον.

— Θὰ ζητήσῃς ἔπειτα, εἶπε, τὴν Κυρίαν Δυσαλλών. Θὰ τὴ δώσῃς αὐτὸ, καὶ θὰ τὴν εἰπῆς ὅτι ὁ μίσος της συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἀράβες, ἀλλὰ ζῇ. Ή μήτηρ μου θὰ σοὶ δώσῃ τὰ χίλια φράγκα.

— Καὶ ἀν δὲν μὲ πιστεύσῃ;

Οἱ Δυσαλλών ἐγράψε τὰς ἀκολούθους λέξεις ἀραβιστίες. « Μή λυπεῖσθε, ζώ. Δέσατε χίλια φράγκα εἰς τὸν ἐπιφέροντα, καὶ ἀφήσατε τὸν ν' ἀναχωρήσην. »

— Δός τοῦτο, τῷ εἶπε, καὶ θὰ σὲ πιστεύσῃ.

Οἱ Ἀράβη ἔλαβε τὸ γραμμάτιον, τὸ ἀνέγνω προσεκτικῶς, τὸ ἐφύλακεν εἰς τὴν ζώνην του, καὶ ἀμαρτῆσθεν. Ἡ ὥρα τῆς φυλακῆς του, ἀναβάτε εἰς τὸν ἵππον του ἀνεχωρήσειν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ I.

Ο ΛΟΡΔ ΒΡΟΥΜ (Brougham).

Ο Λόρδ *Ἐρβίτος* Βρούμ, Καγγελάριος τῆς Ἀγγλίας, ἐγεννήθη τὸ 1779 εἰς Ἐδεμβούργον ἀπὸ γονεῖς ἀρχαιοτάτης μὲν οἰκογενείας, ἀλλὰ πτωχούς. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, πάντα ἐγήρασκον ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ τὰ πράγματα, καὶ αἱ ἴδει, καὶ οἱ θεσμοί, καὶ μόνη ἡ Σκωτία μεταξὺ τῶν τριῶν Βασιλειῶν, ἔβα-δίζε τὴν ὁδὸν τῆς προύδου, χάρις εἰς τὰ πανεπι-στήματα της, θεμελιώθεντα ἐπὶ εὐρυτάτων βάσεων, καὶ ἐγάρμονία μὲ τὰς ἀνάγκας ποινωτικού-ενης καὶ σορῆς. Εάν η Σκωτία παρεδέχετο τὸ αὐτὸν ἐκπαιδευτικὸν σύστημα τῆς Ἀγγλίας, θεσαίως ἡ περίδοξος φιλοσοφικὴ σχολὴ της, δὲν θὰ ἐφθανεν εἰς τὴν περιοπὴν ἐκείνην ἀφ' ἣς διεγύθη λαμπρὸν φῶς καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Οἱ κατακρίναντες τὴν σχο-λὴν ταῦτην ὡς ἀντιτάξαντα σοφίσματα εἰς τὰ σο-φίσματα τῆς Ἐπικουρείου σχολῆς, θέλουσι θεσαίως ὀμολογήσειν ὅτι ἐδωκεν εἰς τὰς γενικὰς σπουδὰς τὴν ὀλησίν ἐκείνην, εἰς ἣν ὀφείλει. Η Μεγάλη Βρετανία τὸν θαύμαδεν τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς δεινότητος ὅλων

Ο Λόρδος Βρούμ.

της τῶν συζητήσεων. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ χαρακτὴρ τοῦ λόγου ὅλων σχεδὸν τῶν πολιτικῶν τῆς ἀνδρῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἑκείνης.

Ο Ἐρέτικος Βρούμ, μαθητὴς ἐν πρώτοις τῆς ὑψηλῆς σχολῆς, καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ Ἐδεμβούργειου πανεπιστημείου, ὑπῆρξε συμμαθητὴς τοῦ Γέρφεϋ, τοῦ Σούδεϋ, τοῦ Χόρνερ, τοῦ Λόρδου Στούαρ, καὶ πολλῶν ἄλλων ἀνδρῶν διαπρεψάντων εἰς τε τὴν πολιτείκην καὶ τὰς ἐπιστήμας. Οδηγούμενος κατὰ τὰς σπουδάς του ἀπὸ τὸν πρὸς μητρὸς θεῖόν του 'Ρόθερστων, τὸν περίφημον ιστοριογράφον, ἀνεδείχθη ταχέως πρῶτος ὅλης τῆς σπουδαζούσης νεολαίας, ητις τὸν περιεστοίχιζεν ὡς ἀπὸ ἀκαταμάχητόν τινα δύναμιν ἐλκυομένην. Κατὰ τὸ ἔθιμον τῶν Ἀγγλικῶν σχολῶν, κατεγράφη μετὰ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τοὺς ὄποιους πρὸ μικροῦ ὠνομάσαμεν μέλος, τῆς ἑταίρειας *the speculative club*, ὅπου ἐσύζητοῦντο ἀλληλοδιαδόχως τὰ ὑψηλότερα ζητήματα τῆς ήθικῆς, τῆς θρησκείας καὶ τῆς πολιτικῆς. "Αν καὶ ηὔδοκοιμει εἰς τοὺς φιλολογικοὺς τούτους ἀγῶνας, δῶν ὁ νοῦς, δοκιμάζων τὰς δυνάμεις του καὶ ἀποκτῶν πεῖραν, προτοιμάζεται διὰ τοὺς ἔτι δυσκολωτέρους ἀγῶνας τοῦ έθιματος τῶν έθουλῶν καὶ τῶν δικαστηρίων, ηγάπα μ' ὅλον τοῦτο τὸν μονήρη έιον τοῦ σπουδαστηρίου του ὅπου ἐνησχολεῖτο εἰς μελέτας ἄλλου τινὸς εἴδους. Καὶ ἐνῷ ὁ Μανσφέλδ προανήγγελλε διὰ στίχων τὰς μελλούσας εἰς τὴν ἄνω έθουλὴν ἐπιτυχίας του, ὁ Βρούμ, ὅλος ἔκδοτος εἰς τὴν μελέτην τῆς ὑψηλῆς μαθηματικῆς, ἐφαίνετο ἐπιθυμῶν νὰ δοξασθῇ δι' ἀνακαλύψεων μᾶλλον ἐπιστημονικῶν, ηδὶα πολιτικῶν η δικαστικῶν ἀγώνων. Μόλις ητο δεκαεπτά ἐτῶν ὅτε συνέταξε τὸ περὶ φωτὸς πόνημά του, τὸ ὄποιον ἐθεωρήθη τόσῳ ἄξιον λόγου, ὥστε καὶ ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ *Philosophical transactions*.

Τὰ λαμπρά του προσίμα κατέστησε μετ' ὅλιγον λαμπρότερα ὁ νέος μαθηματικὸς διὰ μεταγενεστέρου συγγράμματος. Τὸ πόνημα τοῦτο ἦνοικεν ἀμέσως εἰς αὐτὸν τὰς θύρας τῆς *Basiliκῆς ἑταίρειας*, οὐχ ἡττον ἐνδόξου τῆς ἐν Παρισίοις ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν· ἐγένετο δὲ δεκτὸς τὸ 1803 ἔτος, ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν εἰσηγήσιαν καὶ Νορβεγίαν περιήγησίν του. Οἱ τόποι οὗτοι ἦσαν τότε οἱ μόνοι τῆς Ἡπείρου τοὺς δόποιους οἱ Ἀγγλοί ἐδύναντο νὰ ἐπισκέπτωνται. Μετὰ τὴν ἐν Ἀμιάντειρήνη, ὁ Βρούμ μετέβη εἰς Παρισίους, καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν Καρνὼτ, ὅχι ὡς ἀνήρ πολιτικός, — διότι δὲν εἶχεν ἔως τότε δύσει κανένα σημεῖον τῆς μελλούσης πολιτικῆς του ἐπισημότητος — ἀλλ' ὡς φιλολόγος. Καὶ ὅμως ποτὲ ὁ Βρούμ δὲν εἶχε σπουδαῖως ἀποφασίσει νὰ διακόπῃ δόλον του τὸν έιον εἰς μόνας τὰς ἐπιστήμας ἔνασχολούμενος· διότι εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἡ ἐπιστήμη δὲν τιμᾶται οὕτε ἀνταμειθετεῖται ὅσον δεῖ, ὥστε νὰ περιορισθῇ εἰς μόνον αὐτὴν η φιλοδοξία! Καθὼς καὶ οἱ φίλοι του Γέρφεϋ καὶ Χόρνερ, ὁ Βρούμ ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν νόμων, καὶ καθὼς αὐτοὶ ἤρχισε νὰ δικηγορῇ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τοῦ Ἐδεμβούργου. Ἄλλα καὶ ἐκεὶ ἀκόμη η ἀνυπόμονός του περνούσαι ἔβλεπε θραδέως ἐρχομένας τὴν δόξαν καὶ τὰς τιμάς. Εἰς τὸ στάδιον τῆς πολιτικῆς τελοῦνται ἀγῶνες ἐλκυστικώτεροι, καὶ η δόξα δὲν ήραδύνει νὰ στέψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ νικητοῦ. Δὲν ἐδίστασε λοιπὸν νὰ λάβῃ ὁριστικωτέραν ἀπόφασιν, καὶ τὸ 1803 ἐδημοσίευσε δύω ὅγκωδεις τόμους περὶ τῆς κατὰ τὰς ἀποικίας πολιτικῆς, δι' ὃν ἐπροσπάθησε νὰ μιμηθῇ τὸ μέγα σύγγραμμα τοῦ Ἀδάμ Συήθ. Περιγράφων ἐν πρώτοις μετ' ἀκριβεῖας τοὺς Ἑλληνικοὺς, τοὺς Καρχηδονικοὺς καὶ τοὺς Ρωμαϊκοὺς περὶ ἀποικισμοῦ νόμους, καταβαίνει εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους, καὶ δημιλῶν περὶ τῆς ἀργῆς καὶ τῆς προόδου τῆς ἀτίμου σωματευμπορείας, ἐπικαλεῖται τὴν ἀπαγόρευσίν της, καὶ ἀπαιτεῖ καὶ αὐτῆς τῆς δουλείας τὴν κατάργησιν. Τὰ φιλάνθρωπά του ταῦτα σχέδια, τὰ εἰδίς μετὰ ταῦτα ἐνεργηθέντα. Κατ' ἐπίμονόν του αἰτησιν τὸ 1811 ἐγένετο νόμος δι' οὗ τιμωρεῖται μὲν ἔξοριαν ἀμετεργόμενος σωματευμπορίαν, καὶ δὲν εἶναι δίκαιαν νὰ μὴ δημολογήσωμεν ὅτι οἱ νόμοι δι' ὃν ἀκολούθως κατηργήθη η δουλεία εἰς τὰς δυτικὰς Ἰνδίας, ὑπῆρχαν καρπὸς τῶν ἀγώνων του. Τὸ σύγγραμμά του ἐκεῖνο περιεῖχεν ἀρχὰς ἔτι μᾶλλον φιλελευθέρους καὶ φιλανθρώπους. «Θὰ ἔλθει, ἔλεγεν, ήμέρα ὅπου οἱ μαῦροι Ἀφρικανοὶ τῶν εὐφόρων νήσων τῆς Ἀμερικῆς, πολιτιζόμενοι θαυμηδόν, θὰ ἀποκτήσωσι τὴν νόμιμον καὶ εἰρηνικὴν κατοχὴν τῆς γῆς, τὴν δόπιαν ἐκαλλιέργησαν τὸ πάλαι οἱ πατέρες των διὰ τῶν ιδρώτων καὶ τῶν παθημάτων των.»

Περὶ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἀξιόμνημόνευτον ἐποχὴν τοῦ 1800 ἔτους, οἱ εὐγενεῖς ἔκεινοι νέοι, μεθ' ὃν συναντήστραφη ὁ Βρούμ, συνέλαβον γενναῖόν τινα σκοπὸν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ὄποιον ἔκαστος αὐτὸν κατέβαλεν ὅλας του τὰς προσπαθείας, καὶ οὗτοις η πραγματοποίησις δὲν ἐπενήργησεν ὅλιγον ἐπὶ τοῦ δημοσίου πνεύματος καὶ τῶν πολιτικῶν δοξασιῶν τῆς Μεγάλης Βρεταννίας. Ο σκοπὸς οὗτος ὑπῆρξεν η σύστασις τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος, η Ἐπιθεώρησις τοῦ Ἐδεμβούργου, καλουμένου. «Ἐν καιρῷ τῆς μεγάλης κρίσεως τοῦ 1790, ὅτε η γαλλικὴ ἐπανάστασις συ-

νεκίνει σφροδρώς τὰς συμπαθείας καὶ τὰς ἀντιπαθείας δόλων τῶν ἔθνῶν καὶ δόλων τῶν κλάσεων, ἢ πόλις τοῦ Ἐδεμβούργου συνεταράχθη ἀπὸ τὴν γενικὴν ταύτην κίνησιν τῶν πνευμάτων. Μέγας ἀριθμὸς τῶν νέων τῆς ἡσπάσθη καὶ τὰς ἴδεας καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς ἐποχῆς, καὶ ὁ ἀνδρός των ἔθνουσικασμὸς κατεσιγάσθη διὰ μέσων ἀπηνῶν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὰ Σκωτικὰ δικαστήρια. Οἱ Τόρουι, στιγματίζοντες ὡς προδότας τοὺς πολιτικοὺς μεταρρύθμιστάς, κατώρθωσαν νὰ σύρωσι πρὸς ἑαυτοὺς δόλον τὸν λαὸν, καὶ νὰ σύρεσσωσι πάντα σπινθῆρα ἐλευθεροφρούρους εἰς τὴν Σκωτίαν, καὶ εἰς αὐτὴν μάλιστα τὴν Μεγάλην Βρετανίαν. Αἱ γενναῖαι τοῦ Φῶξ καὶ τῶν ἄλλων τῆς ἀντιπολιτεύσεως μελῶν διαμαρτυροῦσι ἀντίχεισαν πολλάκις ἔντος τῶν Βουλευτηρίων ἀλλ' ἡ ὑπερβάλλουσα ἀγανάκτησίς των διεκινδύνευσε καὶ τὴν ἐπιφρόνησιν τὴν δημοτικότητά των, ὅτε τὸ ἔθνος, φενητιῶν κατὰ τῶν Γάλλων, ἐφαίνετο ἀπαρνηθὲν τὴν φυσικὴν του ἀταράξιαν περὶ τὸ σκέπτεσθαι. Προβλεπτικοὶ τινες καὶ σοφοὶ νόες ἔθεωρησαν τότε μάταιον τὸν Βουλευτικὸν ἀλλὰ ἔταιον ἀγῶνα, καὶ ἐπεισθῆσαν περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐπιφέρωσιν ἀντίδρασιν τινα εἰς τὸ δημόσιον πνεῦμα, προστρέχοντες εἰς μόνα τὰ δόπλα τοῦ συλλογισμοῦ. Ἡ θέσις αὕτη ὑπῆρξεν ἀπολύτως δόμοια μὲ τὴν τῆς Γαλλίας τοῦ 1815. Ἐννόησαν τότε πόσον ἥτο ἀνωφελὲς τὸ νὰ μάχωνται πρὸς πλειοψηφούσας συμπεπυκνωμένας Βουλευτικὰς φάλαγγας, καὶ ἀν ἀκόμη κατώρθων νὰ παρεισδύσωσιν εἰς τοὺς κόλπους των. Ἐκτοτε οἱ νέοι δημοσιογράφοι, ὄχυρωθέντες δπισθεν τοῦ τύπου, ἐπροσπάθησαν, ὅχι πλέον νὰ καταπολεμήσωσι καὶ νὰ ἔκβιάσωσι τὴν κοινὴν γνώμην, ἀλλὰ νὰ ἐπεκτείνωσι διὰ τοῦ λόγου μόνον καὶ τῆς πρατότητος, τὸ κράτος τῶν φιλελεύθερων ἰδεῶν, καὶ τοῦτο μέχρι τῆς ἐποχῆς ὅτε, φωτιζομένων ἀρκούντως τῶν πνευμάτων, ἐπανάστασις εἰρηνικὴ καὶ σχεδὸν ἀτάραχος θὰ ἔστεφε τὴν πατριωτικὴν των προσκυντέρεων. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ ἔργον ἥτο δυσκολώτερον, καὶ βραδύτερον ἐμελλεῖ νὰ ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα, διότι τὰ πλήθη ἥσαν εἰσέτι δοῦλα τῶν προλήψεων καὶ τῶν δεισιδαιμονιῶν, ἐνῷ εἰς τὴν Γαλλίαν, αἱ ἀλλητεῖς φιλελεύθεραι ἰδεῖσι, καὶ δσάκις ἀκόμη κατεπιέσθησαν ἀπὸ τὴν ἔχουσίαν, δὲν ἔμεινον μειοψηφοῦσαι. Συστήσαντες τὴν Ἐδεμβούργειον ἐπιθεώρησιν, ὅ τε Βρούμ καὶ οἱ νέοι φίλοι του σκοπὸν εἶχον νὰ ἀναστήσωσι τὸν τύπον τὸ ἔργον δόμως ἥτο μέγα, καὶ ἀπητεῖτο καὶ σοφία καὶ γενναιότης. Οἱ νέοι συγγραφεῖς δὲν ἥσαν ἀμοιροὶ οὐτε τῆς μιᾶς οὔτε τῆς ἄλλης, καὶ μάλιστα ἔδωκαν δεῖγμας νοημοσύνης ἐκλέξαντες ὡς θέατρον τῶν ἀγώνων τῶν τὴν πρωτεύουσαν τῆς Σκωτίας, μακρὰν τοῦ μεγάλου κέντρου τῆς κυβερνητικῆς ἐπιφρόνησις καὶ τοῦ πολιτικοῦ σάλου. Οἱ πολιτισμὸς ἄλλως τοῦ Ἐδεμβούργου ἥτο τὰ μέγιστα ἀνεπτυγμένος, καὶ τὸ Πανεπιστήμιον του, ἑστία ἐπιστήμης καὶ φύτων, συνέτρεψεν ἔξισιώς τὴν ἐπιχειρησίν των ταύτην, παρέχον καὶ νόσις ἵκανούς νὰ τὴν ἐννοήσωσι, καὶ ἵκανότητας νὰ τὴν ὑποστηρίξωσιν. Ἡ Ἐδεμβούργειος ἐπιθεώρησις ἐφάνη, καὶ ἡ ἐμφάνισις της μόνην ὑπῆρξεν ἐπανάστασις! Ἀπ' αἰῶνις ὁ Τορούσμὸς δὲν κατεπολεμήθη ἀπὸ ἔχθρὸν τοσοῦτον ἰσχυρόν ποτὲ δόγματα τοσοῦτον φιλελεύθερα καὶ τοσοῦτον γόνιμα δὲν εἶχον ὑποδηληθῆ εἰς τὴν μελέτην τοῦ λαοῦ. Ἐπενεργήσασα

ἀμέσως ἐπὶ τῶν πνευμάτων καὶ κυριοφορήσασα τὴν ἀντενέργειαν τῆς ὁποίας τὰ σωτήρια ἀποτελέσματα, φθάσαντα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἐτροποποίησαν τὰς ἴδεας τῶν ἐξοχωτέρων πολιτικῶν τῆς Ἀγγλίας, ἐδωκε ταυτοχρόνως καὶ εἰς τὸν τύπον νέαν τινὰ ὕθησιν. Αἱ πολιτικαὶ ἐπιστήμαι εἰς ἡς ἐμυσταγωγεῖτο μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μόνη ἡ ἀριστοκρατικὴ μειοψήφια, ἐγένοντο ἔκτοτε προσιταὶ εἰς τε τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν καὶ δόλους τοὺς πολίτας. Ἡ κριτικὴ περιωρισμένη ἐντὸς τῶν ἀπεχθῶν ὅρων τῆς συκοφαντίας ἢ τῶν μισθωτῶν ἐγκωμιῶν, διερρήξει μετ' ὅλην τὰ ἀτικαὶ δεσμαὶ της, καὶ παρουσιάζετο σεβαστὴ καὶ δι' αὐτῶν τῶν εὐτελεστέρων ὄργάνων τῆς δημοσιότητος.

Καὶ δόμως, ἐν τῷ μέσῳ τῶν τοιούτων φιλολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἐνασχολήσεων, δὲ Βρούμ δὲν παρημέλει τὸ ἐπάγγελμά του, καὶ πολλαὶ ἄξιαι λόγου μιαδικασίαι ἀνέδειξαν τὸν ἐπίσημον τοῦτον συγγραφέα, καὶ ἐπίσημον ῥήτορα. Συζητήσας μίαν αὐτῶν, τὴν τῶν Δουκῶν τοῦ 'Ρωμβούργ, ἐνώπιον τοῦ ἀνωτέρου καὶ σεβαστοτέρου δικαστηρίου τῆς Ἀγγλίας, τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων, ηδοκίμησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ δικαστήρια τοῦ Ἐδεμβούργου καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν μητρόπολιν, ὅπου συγκατηριθμήθη ἐντὸς ὅληγου μεταξὺ τῶν ἐνδοξότερων δικηγόρων τοῦ Λονδίνου. Αἱ δικαστικαὶ μ' ὅλον τοῦτο ἀσχολίαι δὲν ἥσαν ἀρκετὴ τροφὴ εἰς τὸ ἀκάματον πνεῦμά του· διὸ καὶ ἐντῷ μέσῳ τῶν δικηγορικῶν του ἐπιτυχιῶν, ἐνησχόλει ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ νοός του εἰς τὴν ἔξετασιν τοῦ μεγάλου ζητήματος τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐμπορίου, ἡς τινος αἱ ἀρχαὶ θριαμβεύουσι σήμερον, ἀλλὰ τὴν δόπιαν αὐτὸς πρώτος ἀνεκήρυξεν. Ὄλοι ἐνθυμοῦνται τὴν διεθερίαν ἐκείνην ἐποχὴν ὅτε ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία, μὴ εὐρίσκουσαι πλέον πεδίον μάχης διὰ νὰ ἀλληλοσφαγῆσι, κατέφυγον εἰς τὰ δόπλα τῶν ἐμπορικῶν περιορισμῶν καὶ ἀπαγορεύσεων. Εἰς τὰ ἐκ Βερολίνου ψηφίσματα τοῦ Ναπολέοντος, ἡ Ἀγγλία ἀπεκρίθη διὰ τοῦ orders in council διὲ ὧν ἐκήρυττε νόμιμον λείαν, πᾶν οὐδέτερον πλοϊον ἐμπορεύμενον μὲ τὴν Γαλλίαν, εἴτε καὶ ἀπλῶς καταπλέον εἰς τοὺς λιμένας της. Ἀπὸ τοῦ 1806 ἔτους δὲ Βρούμ κατήργειλε μὲ ἀγανάκτησιν διὰ τῆς Ἐδεμβούργειου ἐπιθεωρήσεως, τὴν ἀπάνθρωπον καὶ μικράν ἐκείνην πολιτικήν. Ἐπεκτείνων τὸν κύκλον τῶν δογμάτων του, δὲν ἐδίστασε νὰ κατακρίνῃ ἔκτοτε τὴν Βάρβαρον συνήθειαν τοῦ νὰ συλλαμβάνωνται τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα τῶν ἔχθρικῶν ἔθνῶν, καὶ νὰ συστήσῃ ὡς δίκαιον τὸ νὰ ἐφρεμούσθωσι καὶ εἰς τὸν κατὰ θάλασσαν πόλεμον αἱ αὐταὶ ἀρχαὶ τοῦ κατὰ ξηράν, καὶ νὰ μὴ προσβάλλωνται αἱ ἴδιοκτησίαι εἰμι ἐφόσον ἡ ἐξασφάλισις τῆς ἴδιας ὑπάρχεις τὸ ἀπαίτειν. Δὲν ἐννοῶ, ἔλεγε, πῶς εἴναις δύνατὸν νὰ στιγματίζῃ τις κατὰ ξηράν τὴν λήστευσιν τῶν ἴδιοκτητῶν τῶν ἐμπόρων, κατὰ δὲ τὴν θάλασσαν νὰ θεωρῇ αὐτὴν συγκεχωρημένην καὶ μάλιστα ἔντιμον! Ἀλλ' ὁ Βρούμ δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὸ νὰ ὑποστηρίζῃ τὴν γνώμην του διὰ σκέψεων τὰς ὁποίας ὑπηρόευσεν ἢ φιλανθρωπία καὶ ἡ δικαιοσύνη. Αναλαβὼν τὸ 1808 νὰ φέρῃ τὸν λόγον ἐνώπιον τοῦ Κοινοβουλίου ἔξι ὄντας τῶν ἐμπόρων, ἀπέδειξεν ἐναργῶς ὅτι, προσβάλλουσα τὰ δικαιώματα τῶν οὐδέτερων δυνάμεων, ἡ Ἀγγλία

έβλαπτε μᾶλλον έμυθην ἢ τὴν Γαλλίαν. Οὐδόγος τὸν ὄποιον ἔξεφύνησε τότε, πλήρης ἴσχυρωτάτων συλλογισμῶν καὶ τύπος νευρώδους εὐγλωττίας, ἐπροξένησε μὲν θεοτάτην ἐντύπωσιν ἐκτὸς τῆς Εουλῆς, δὲν κατέπεισεν δύμας τοὺς ἀντιπροσώπους. Μόλις παρῆλθον δύω ἔτη καὶ ὅλαι αἱ προφράσεις τοῦ Βρούμ ἐπραγματοποιήθησαν· τὸ ἐμπόριον τῆς Ἀγγλίας κατεστράφη καὶ ἔξηντληθησεν ὅλοι οἱ πόροι της. Ἡ λυπήρα αὐτὴ ἐπικύρωσις τῶν δογμάτων του, ηνοιένεν εἰς αὐτὸν τὰς θύρας τοῦ Κοινοβουλίου· πρέπει δὲ νὰ εἴπωμεν πρὸς αἰσχος τῶν ἐμπορικῶν πόλεων τῶν ὁποίων εἶχε τόσον θερμῶς ὑπερασπισθῆτα συμφέροντα, ὅτι κάμψια ἔξι αὐτῶν δὲν τὸν φύγασεν ἀντιπρόσωπόν της. Οἱ Τόρουι θῆσαν εἰσέτι παντοδύναμοι, καὶ διὰ τῶν διατείσῶν τῶν παρουσίαζον πάντοτε τὸν Βρούμ ως αἰρετικόν, ἔχθρὸν τῆς καθεστώσης ἐκκλησίας, καὶ παρίστανον ως ἀντεθνικὴν τὴν πρὸς τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀμερικὴν συμπάθειαν του. Οὐδότιμός τις ἐκ τῶν ἀντιπολιτευομένων διευκόλυνεν εἰς τὸν Βρούμ τὴν εἰσοδόν του εἰς τὸ Κοινοβούλιον. Οὐδούξ τοῦ Κλέελελανδ τὸν ἀνόματε τὸ 1810, ἀντιπρόσωπον τοῦ σεσηπότος χωρίου του Οὐδηγελούσα, καὶ δυνάμει τοῦ συνταγματικοῦ τούτου σολεικισμοῦ, ἐξηκολούθησε νὰ ἡγαι μέλος τῆς Εουλῆς, μέχρι σχεδὸν τῆς στιγμῆς ὅτε τὸν διώρισεν δικαστείας Καγγελάριον. Τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ νέου Βουλευτοῦ, ἀμα ἔγινε μέλος τοῦ Κοινοβουλίου, ἡτο, τὸ νὰ προσβάλῃ σφρόβως τὸ πεῖσμα τοῦ ὑπουργεῖου ἐπιμένοντος εἰς τὴν περὶ τοῦ ἐμπορίου αὐτοτρόπητα του, ἡτις δὲν θὰ ἔροξάνεν νὰ ἀνάψῃ τὸν μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Ἀγγλίας πόλεμον. Οὐδόγος του κατὰ τῶν orders in council, θεωρεῖται ὡς τις τῶν λαμπροτέρων καὶ συγχρόνως τῶν ἐπιχειρηματικωτέρων ἀφ' ὅλους τοὺς ἀντηγήσαντας μέχρι τῆς σήμερον εἰς τὸ Οὐέσμηντερ. Τοιοῦτον δὲ ἐπέφερεν ἀποτέλεσμα ὃστε τὸ τορυκόν ὑπονομεῖον, μὲ δῆλην του τὴν πλειοψηφίαν καὶ μὲ ὅλας τὰς κατὰ τὴν Ἡπειρὸν ἐπιτυχίας του, ἐβίασθη νὰ ὑποχωρήσῃ, εἰ καὶ θραδέως, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς πόλεμον. Μετὰ τὸν τοιοῦτον θουλευτικὸν θρίαμβον, ὁ Βρούμ δὲν ἐδίστασε νὰ παρουσιασθῇ ως ὑποψήφιος θουλευτῆς εἰς τὴν πόλιν τοῦ Διερπούλ· ἀλλ' ὑπερίσχυσεν δὲ ἀνταγωνιστής του Κάννιγκ. Ἐκτὸτε ἥρχισεν ἡ μεταξὺ τῶν δύω τούτων πολιτικῶν ἀνθρῶν ἀντίζηλα, τῆς ὁποίας τὸ τέλος ὑπῆρξεν δὲνάνατος τοῦ δευτέρου.

Μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ 1814, ὁ Βρούμ ἐπέστησεν δῆλην τὴν προσοχὴν του εἰς μόνας σχεδὸν τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις καὶ τὴν ἔνδεικνυτὴν τῆς πατρίδος του. Ἡ παγκόσμιος στενοχωρία ἡτις διεκινδύνευσεν ὅλα τὰ συμφέροντα, καὶ ἐβλαψεν ἐπίσης καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχούς, παρουσιάζετο ὡς τι αἰνιγμα εἰς τοὺς τότε νομοθέτας τῆς Ἀγγλίας. Οἱ Τόρουι ἐπαιρόμενοι διὰ τοὺς θριάμβους των τοῦ 1815, δὲν ἐφοδίουντο κηρύττοντες μετὰ παρόποτας ὅτιοι δημόσιοι πόροι ήλαττώθησαν, καὶ ὅτι ἡτο ἀνάγκη νὰ διατηρηθῶσιν οἱ φόροι εἰς τὸν αὐτὸν θαθμὸν τῆς αὐξήσεως εἰς διανέγκησαν ἐξ αἰτίας τῶν περιστάσεων τοῦ πολέμου. Οἱ περὶ τούτου λόγοι τοῦ Βρούμ, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ 1816, προσφέρουσιν ὑλὴν πολύτιμον μελέτης εἰς τοὺς ἀνερευνῶντας τὴν ιστορίαν τῆς προδόσου καὶ τῆς παρακμῆς τοῦ ἀγγλικοῦ ἐμπορίου. Ἡ εἰρὰ συμμαχία καὶ τὰ περὶ πολιτισμοῦ σχέδια τῆς δὲν εἶχον

ἐντὸς τῶν θουλῶν ἄλλον σταθερώτερον ἢ μᾶλλον ἐπιφρόδιον ἀντίπαλον. Ἡ ἀνδρώδης καὶ καταπληκτικὴ φωνὴ του ἀντήχησε καὶ πέραν τοῦ πορθμοῦ, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἡλεκτρίσῃ τοὺς ἡπειρωτικοὺς λαούς, τοὺς ὄποιους εἶχε καταποήσει ὁ ἐν Βατερλώ θρίαμβος τῆς Εὐρωπαϊκῆς ὀλυμπαρχίας.

Συζητῶν τὸ 1818 ἐν τῇ Βουλῇ τὸ περὶ τῆς σοιχειώδους παιδείας ἀντικείμενον ἀνέπτυξεν ἀναντιρρήτως ὑπέρ ποτε μεγάλα ίκανόττητος, καὶ εὐγλωττίας, καὶ πατριωτισμοῦ προτερήματα. Οὐκαντελρήγιας αὐτὸς ἐβίασθη νὰ ἀναγνωρίσῃ μὲ θαυμασμὸν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Βρούμ κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην συζήτησιν. Ἐνθαρρύνθησε ἐκ τῆς ἐπιτυχίας του, ὑπέβαλε τὸ 1820 ἐν εἴδει προτάσεως, τὸ περὶ τῆς θεοτικῆς ἀγωγῆς περιώνυμον νομοσχέδιον του, τὸ ὄποιον ἀπέρριψεν ἡ ἀσφορία κριτικὴ καὶ τῶν διαφωνούντων, διότι δὲν ίκανοποίει οὔτε τὰς προλήψεις τῶν πρώτων οὔτε τὰ πάθη τῶν δευτέρων τότε συμβεβηκός τι περιφημον ἐπελθόν, κατέστησε δεινοτέραν τὴν θέσιν τοῦ τόπου, καὶ ἐπεστράγιες τοῦ Βρούμ τὴν δημοτικότητα τὸ συμβεβηκός ἐκεῖνον ὑπῆρξεν ἡ σκανδαλώδης περὶ μοιχείας ἔγκλησις Γεωργίου τοῦ Δ'. κατὰ τῆς Βασιλίσσης ἐνώπιον τοῦ θουλευτηρίου. Εάν, ως θεοτικούς, δικαιάρχης αὐτὸς εἶδεν ἄλλοτε μὲ δυσαρέσκειαν τὴν εἰσοδον τοῦ Βρούμ εἰς τὴν θουλὴν, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ συμπεριφύμεν, πόσον τὸ τέλος τῆς δίκης ἐκείνης, τῆς ὁποίας τὴν ὑπεράσπισιν ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν ἡ Βασιλίσσα, καὶ καθ' ἣν, ὑπερβάς αὐτὸς ἔσατον κατὰ τὴν εὐγλωττίαν κατώρθωσε νὰ κινήσῃ ὑπὲρ τῆς ἐγκαλούμένης τὰ πάθη τοῦ λαοῦ, ἐπηγένησε τὴν ὄργην τοῦ Βασιλέως.

Οὐρούμ ἐλάει μέρος ἐνεργητικώτατον εἰς τὰς περὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν καθολικῶν συζητήσεις τοῦ 1823 καὶ 1829 ὑπέρ της τοσαύτας προσπαθείας κατέβαλον οἱ Οὐέγγοι. Ἡ ἐνδοξός ἐκείνη πράξις τιμῆ πρὸ πάντων τὸν Δουκά τοῦ Οὐελιγκτών, τὸν ὄποιον ἀπεδοκίμασε τότε ἡ μερίς του.

Ἡ περὶ θεοτικών τῆς πολιτικῆς καὶ ἐγκληματικῆς οἰκονομίας καὶ τῶν ποινικῶν τῆς Ἀγγλίας νόμων πρότασί του, καθ' ἣν κατήγγειλεν ὅλας τὰς καταχρήσεις τὰς μολυνούσας τὴν διαχείρισιν τῶν νόμων καὶ τῆς δικαιούσης, ὑπῆρξεν δὲ τελευταῖος ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ θρίαμβος του. Οὐδόγος οὗτος διήρκεσεν ἐπτὰ ὥρας κατὰ συνέχειαν.

Ἐν τοσούτῳ φιλελεύθεροι ἰδέαι εἶχον τοσοῦτον δικαδοθῆ καὶ προοδεύσει ἀνεπαισθήτως, ὃστε δὲν ἐργάζεται πολλαπλά τὴν προστασίαν τοῦ Δουκὸς τοῦ Κλέελανδ, ἐλαβε τὰς ψήφους τῶν πολυαριθμών ἐκλογέων τῆς μεγάλης ἐπαρχίας τοῦ Ὕδρα. Νέα ἐνδοξός ἐπανάστασις ἐτελέσθη εἰς Παρισίους, καὶ ἐκίνησεν εἰς θουλασμὸν ὅλα τῆς Εὐρώπης τὰ ἔθνη. Ὁ ἀγγλικὸς λαός, πλήρης συμπαθείας καὶ ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὸν κατὰ τὸν Ιούλιον τοῦ 1830 θρίαμβον τῶν ἐπαναστατικῶν ἀρχῶν, δὲν ἀνέκτηει εἰμὴ ἀφορικὴν διὰ νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τῶν γειτόνων του. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς φρικτῆς αὐτῆς κρίσεως δὲ Δουκὸς τοῦ Οὐελιγκτών, τότε πρωθυπουργὸς, ἀνήγγειλεν εἰς τὰς θουλὰς μὲ ἀκατανόητον ἀπρονοησίκιν διὰ τὸν θουλευτικὴν μεταρρύθμισις ἡτο κατ' αὐτὸν καὶ ματαία καὶ διεθερία. Οὐρούμ ὑπέβαλεν εὐθὺς τὴν περὶ μεταρρύθμισεως πρότασί του, καὶ δὲ Οὐελιγκτών, τὸν δ-

ποῖον κατέλειψεν ἡ πλειοψηφία, παρητήθη ἀμέσως. Ή σύνθεσις Οὐγγρικοῦ ὑπουργείου δὲν ἦτο ἐν τοσούτῳ ἄγευ δυσκολιῶν. Ό Βρούμ ἀπεποιήθη πολλάκις νὰ μετασχῆταις ἔξουσίας· ἀλλ' ὁ Λόρδος Γρέου, ἀναλαβών τὴν συγρότησιν νέου ὑπουργείου, ἐνίκησε τὴν ἀντίστασιν του, καὶ ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὸν τὸ ἔξοχώτερον ἀξίωμα τοῦ Βασιλείου, τὸ τοῦ Καγγελαρίου. Όνομασθείς δὲ Βραώνος ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ Λόρδου Βρούμ καὶ Βώ, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἕριοφόρου σάκκου καὶ προέδρευε τὴν ἄνω θουλήν. Εἴτετο δὲ εὐγενής Λόρδος συνεταύτισθη, οὕτως εἰπεῖν, μὲ τὴν θουλευτικὴν μεταρρύθμισιν, τὸ μέγα, τὸ δίκαιον, τὸ εὔστοχον ἐκεῖνο πολιτικὸν μέτρον, τὸ δόποιον μόνον ἥρκει νὰ δοξάσῃ τὸ ἐπιχειρισθὲν καὶ πραγματοποιῆσαι αὐτὸν ὑπουργεῖον. Ο νέος Καγγελάριος ὑπῆρξεν δὲ πλέον ἔνθερμος, δὲ πλέον δεινὸς ὑπερασπιστής τας ἐν τῇ θουλῇ τῶν Λόρδων, καὶ καταστρέφων γενναίως τὰς πολυαριθμους καὶ ἐπικερδεῖς καταχρήσεις τοῦ κλάδου

τῆς Καγγελαρίας, τὰς ὅποιας ἡ συνήθεια εἶχε καθιερώσει, ἔδωκε παράδειγμα μεγίστης γενναιότητος καὶ ἀφιλοκερδείας.

Τὰ φιλολεύθερα πνεύματα δὲν ἐφαίνοντο ίκανοι ποιημένα ἀπὸ μόνας τὰς γεννηθείσας μεταρρύθμισεις. Ἀλλ' ὁ Βρούμ ἐδόξαζεν ἀδιστάκτως ὅτι δὲν ἦτο καὶ ρός νὰ ὑποχωρήσῃ ἡ ἔξουσία εἰς δημοτικωτέρας ἀπατήσεις, καὶ ἦτο ἀποφασισμένος ν' ἀντισταθῇ μᾶλλον εἰς τὴν ὄρμην ἥτις ἀπήγει καὶ νέας παραχωρήσεις· ἀλλ' ὁ χειμαρρός τῆς ἐλευθεροφροσύνης ἦτο ἀκάθεκτος, καὶ τὸ ὑπουργείον Γρέου, ἀποποιούμενον νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην τῶν περαιτέρω μεταρρύθμισεων, ἐπρόσφερε τὴν παραίτησίν του. Καὶ ὅμως ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν ἐπεκαλέσθησαν πώποτε ἐπὶ ματιῶν τὴν φωνήν του· ἀκλόνητος αὐτῶν ὑπερασπιστῆς καὶ ὅλας τὰς περιστάσεις καὶ καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς, κατέστη καύχημα τῆς Ἀγγλίας, καὶ τὸ ὄνομά του ἐγένετο γνωστὸν καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

E. M.

Ο ΓΙΖΩΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΙΕΡΣΟΣ

ΟΣ ΡΗΤΟΡΕΣ.

ΚΑΤΑ ΚΟΡΜΕΝΙΝΟΝ.

Γιζώτος.

Θιέρσος.

Ο χείμαρος τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τῶν 1848 συμπαρέσυρεν εἰς τὰ ἀφέζοντα κύματά του καὶ τοὺς δύνα μεγάλους ἀνταγωνιστὰς οἵτινες πρὸ μικροῦ ἀκόμη ἐφαίνοντο ἀντερίζοντες μόνοι πέρι τῆς κληρονομίας τῶν 1830. Οἱ δύνα ὅμως οὕτω πολιτικοὶ πρωταθληταὶ ἤσαν ἐνταῦθῃ καὶ οἱ δύνα ἔξοχωτεροι ἥττορες τῆς Γαλλίας· διὰ τοῦτο ἵσως, ὅταν ἦδη ἀποσύρονται τῆς σκηνῆς, θέλει ἀναγνωσθῆ μετά τίνος περιεργείας ἢ ἔκτιμησις τῆς θουλευτικῆς εὐγλωτ-

τίας αὐτῶν, γραφεῖσα ἐν 1838 ὑφ' ἐνὸς τῶν ἀγγλικούς κριτικῶν, ἵσην χριτοῦντος πρὸς ἀμφοτέρους τὴν στάθμην, διότι ἀι δημοκρατία τοῦ ἀρχαὶ τὸν διέθετον ἐπίσης δυσμενῶς πρὸς ἐκάτερον.

A'. ΦΙΖΩΤΟΣ.

Ο Κ. Γιζώτος εἶναι μικροφύτης καὶ ισχνός· ἔχει δὲ ἐμφαντικὴν τὴν μορφὴν καὶ τὸ Ελέμρια ἐμ-